

Plads i en Armstol noget derfra og spurgte forretningsmæssigt, hvormed han kunde være ham til Tjeneste.

Per fremførte sine Spørgsmaal, der angik Uddybningen af nogle Grøfter i Præstegaardens Englod. Præsten svarede, at han i Grunden ikke havde Lov til paa egen Haand at træffe Bestemmelser om Embedsjorden; men da det her kun drejede sig om Ubetydeligheder, turde han vel nok paatage sig Ansaret. Kun vilde han bede om, at der til mulig fremtidig Bevisførelse maatte blive udfærdiget en kort, skriftlig Fremstilling af de Ændringer, der ønskedes foretagne, hvilket Per beredvilligt lovede.

Den hele Forhandling stod ikke paa i mere end nogle faa Minutter og efterfulgtes af en længere Pavse. Præsten sad bøjet frem over sine sammenlagte Hænder og ventede aabenbart paa, at Per skulde gaa. Men da Per virkelig gjorde Mine dertil, syntes han alligevel at blive noget ængstelig for at have været uhøflig. Han spurgte ham, hvor han boede, og hvad han syntes om Egnen; og da han hørte, at Per havde opslaaet sin Bolig ved Stationen, sagde han, at han altsaa ikke kunde savne Omgang; der var jo efterhaanden opvokset en hel lille Købstad dernede ved Rimalt. Og han nævnede Realskolebestyreren og Apotekeren og et Par andre af Egnens Folk. Svigerfaderen eller Hjemmet i Bøstrup Præstegaard omtalte han derimod ikke med et Ord.

Per, som fra hint Uvejrs-Møde havde bevaret et ganske stærkt Indtryk af Præstens Personlighed, følte sig lidt skuffet af disse almindelige Talemaader. Saa krænkede det ham ogsaa, at han saaledes uden videre blev slaaet i Hartkorn med Medlemmerne